

packadt. — Äfv. *Packa upp.* — *Uppackande*, n. 4. o. *Uppackning*, f. 2.

UPPALMA SIG, v. r. 1. (sjöt.) Hala sig upp på ett tåg.

UPPAMMA, v. a. 1. 1) Amma och uppföda. *U. friska barn.* — 2) (fig.) Uppfostra. *U. till dygd, i gudsfruktan. Han har blifvit u-d till studier, till prest, till krigsman.* — Äfv. *Amma upp.* — *Uppammande*, n. 4. o. *Uppamning*, f. 2.

UPPARBETA, v. a. 1. 1) Genom arbete upptaga. För denna bem. vanligare *Arbeta upp.* — 2) Genom arbete förbruka. I denna bem. föga brukligt. *Allt virket är redan u-dt.* — Äfv. *Arbeta upp.* — 3) (fig.) Genom slit och arbete utbilda, uppodla, fullkomna. *U. förståndet. U. en vetenskap, ett språk.* — Äfv. *Arbeta upp.* — *U. sig*, v. r. 1) Genom arbete bringa sig upp. — 2) (fig.) Genom slit och arbete utbilda sig, fullkomna sig. — Äfv. *Arbeta sig upp* ell. *Arbeta sig upp.* — *Upparbetande*, n. 4. o. *Upparbetning*, f. 2.

UPPASSA, v. a. o. n. 1. Betjena vid spinning, vid klädsel, genom städning, borstning, ärenders uträttande, o. s. v. *U. vid bordet. Han u-s af sin betjent.* — Äfv. *Passa upp.* — *Uppassande*, n. 4. o. *Uppassning*, f. 2.

UPPASSARE, m. 3. — ERSKA, f. 1. En, som passar upp.

UPPBAKA, v. a. 1. Genom bakning förbruka. *Allt mjölet är u-dt.* — Äfv. *Baka upp.*

UPPBETSLA, v. a. 1. Lägga betsel på. *U. en häst.* — Äfv. *Betsla upp.* — *Uppbetslande*, n. 4. o. *Uppbetsling*, f. 2.

UPPBINDA, v. a. 3. (böjes som *Binda*) 1) Uppfästa genom knytning, ombindning. *U. svansen på en häst.* — Äfv. *Binda upp.* — 2) (boktr.) Se *Upprymma*, bem. 3. — *Uppbindande*, n. 4. o. *Uppbindning*, f. 2.

UPPBJUDA, v. a. 3. (böjes som *Bjuda*) 1) Bjuda (egentl. en sittande att uppstiga). *U. ett fruntimmer till dans.* — Äfv. *Bjuda upp.* — 2) (på auktion) Utropa till försäljning. *U. en möbel.* — 3) (lagl.) Tillkännagifva vid domstol försäljningen af en fastighet, på det den, som äger bordsrätt dertill, må kunna klandra köpet. *U. en egendom vid domstol.* — 4) (fig.) *U. alla sina krafter, anstränga dem, bjuda till så mycket man förmår.* — *Uppbjudande*, n. 4. o. *Uppbjudning*, f. 2.

UPPBLÅNDA, v. a. 1. 1) Ymnigt blanda ett ämne med något annat. *U. metaller.* — 2) Genom blandning utspäda. *U. vin.* — Äfv. *Blanda upp.* — *Uppblandande*, n. 4. o. *Uppblandning*, f. 2.

UPPBLANKA, v. a. 1. Göra fullkomligt blank. *U. ett par stöflar.* — Äfv. *Blanka upp.* — *Uppblankande*, n. 4. o. *Uppblankning*, f. 2.

UPPBLICKA, v. n. 1. Skåda upp. *U. till någon.* — Äfv. *Blicka upp.*

UPPBLOMSTRA, v. n. 1. (fig.) Börja att blomstra. *Handeln u-de.* — Äfv. *Blomstra upp.* — *Uppblomstrand*, n. 4. o. *Uppblomstring*, f. 2.

UPPBLOSSA, v. n. 1. Börja att brinna med full låga. Brukas äfv. bildligt. *Kriget har åter u-t.* — Äfv. *Blossa upp.* — *Uppblossande*, n. 4.

UPPBLÅSA, v. a. 2. Genom inblåsning af fyllning med väder utspänna, göra stinn. *U. en*

oxblåsa. U. kindbenen. — Äfv. *Blåsa upp.* — *U. sig*, v. r. (fig.) Blifva högmodig. — *Uppbläst*, part. pass. a) Som blifvit uppbläst. *Ett u. korfskinn.* — b) (fig.) Intagen af högmod. *Han har blifvit u. öfver sin lycka.* Brukas i denna mening äfv. adjektivt, t. ex.: *En u. börs-magnat.* — *Uppblåsende*, n. 4. o. *Uppblåsning*, f. 2. (endast i egentl. mening).

UPPBLÖTA, v. a. 2. Blöta väl, ända igenom. — Äfv. *Blöta upp.* — *Uppblötande*, n. 4. o. *Uppblötning*, f. 2.

UPPBONA, v. a. 1. Genom boning eller på annat sätt gifva nytt utseende. — Äfv. *Bona upp.* — *Uppbonande*, u. 4. o. *Uppboning*, f. 2.

UPPBORRA, v. a. 1. Genom borring öppna, göra hål uti eller längs genom något. Se äfv. *Utborra.* — Äfv. *Borra upp.* — *Uppborrande*, n. 4. o. *Uppborring*, f. 2.

UPPBORSTA, v. a. 1. 1) Väl, fullkomligt borsta. *U. en hatt.* — 2) Genom borstning uppressa. *U. luggen på en hatt.* — För begge bem. säges äfv. *Borsta upp.* — *Uppborstande*, n. 4. o. *Uppborstning*, f. 2.

UPPBRAGT, se *Uppbringa*.

UPPBRASSA, v. a. 1. Se *Brassa upp*.

UPPBREDA, v. a. 2. *U. en säng*, se *Uppbädda*. — Äfv. *Breda upp.* — *Uppbredande*, n. 4. o. *Uppbredning*, f. 2.

UPPBRINGA, v. a. 1. o. 2. (böjes som *Bringa*) 1) Bringa, föra, skaffa upp. I denna ordets egentliga bem. mindre brukligt. — 2) (fig.) Uppdrifva. *U. till fullkomlighet. U. en tillverkning, sina inkomster till högre belopp.* — 3) *U. ett fartyg*, bemäktiga sig ett fiendligt fartyg och föra det i hamn, för att få det prisdömdt. — *Uppbragt*, part. pass. *U. skepp.* — Brukas adjektivt i betydelsen: Vred, förtörnad. *Vara, blifva u. på någon.* — *Uppbringande*, n. 4. o. *Uppbringning*, f. 2.

UPPBRINNA, v. n. 3. (böjes som *Brinna*) Förstöras genom eld, blifva lågornas rof. *Han såg all sin egendom u.* — *Syn. Afbrinna, Förbrinna.* — Äfv. *Brinna upp.* — *Uppbrinnande*, n. 4.

UPPBRISTA, v. n. 3. (böjes som *Brista*) Brista och öppna sig, gå upp. — Oftare säges *Brista upp.* — *Uppbristning*, f. 2.

UPPBROTT, n. 3. 1) En trupps aftåg ifrån lägerort eller rastställe. — 2) (fam.) Afresa, bortgång. — *Ss. U-sorder.*

UPPBRUKA, v. a. 1. 1) Upparbeta, uppodla. *U. jorden.* (Fig.) *U. förståndet.* — 2) Se *Förbruka*. — Äfv. (för begge bem.) *Bruka upp.* — *Uppbrukande*, n. 4. o. *Uppbrukning*, f. 2.

UPPBRUSA, v. n. 1. 1) Brusande springa i höjden. *Fattnet u-de.* — 2) (fig.) Blifva hastigt och häftigt vred. — Äfv. (för begge bem.) *Brusa upp.* — *Uppbrusande*, n. 4. o. *Uppbrusning*, f. 2.

UPPBRYGGA, v. a. 2. Använda, förbruka till brygning. — Oftare säges *Brygga upp*.

UPPBRYTA, v. a. 3. (böjes som *Bryta*) 1) Bryta och öppna, med våld öppna. *U. ett bref. U. ett lås.* — Äfv. *Bryta upp.* — 2) Bryta och upptaga, bryta och bortföra. *U. malm. U. ett stengolf.* Se vidare *Bryta upp*, bem. 1, c. — V. n. 1) a) Aftåga från lägerort, rastställe, o. s. v. *Arméen har redan u-brutit.* — b) (fam.) Afresa, lemna en ort. — För begge bem. säges oftare *Bryta upp.* — 2) Se *Bryta upp*, v. n. bem. 1, b.